

2. Уряд розпочав публічне обговорення Національної економічної стратегії до 2030 року. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/uryad-rozpochav-publichne-obgovorennya-nacionalnoyi-ekonomichnoyi-strategiyi-do-2030-roku> (дата звернення 21.01.21)

3. Дзюблюк О. Монетарна політика як ключовий важіль реалізації антикризових заходів в економіці. *Банківська справа*. 2017. № 2. С. 3-26.

ПЕРЕДУМОВИ РОЗРОБКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ДО 2030 РОКУ

В. А. ХУДАВЕРДІЄВА, канд. екон. наук, доц.,
доц. кафедри менеджменту, економіки та маркетингу
Харківська державна зооветеринарна академія, м. Харків

В основі функціонування та управління національною економікою знаходяться певні закономірності та закони розвитку, вивченням яких займаються представники багатьох економічних шкіл. Так сформувалися різні напрями і школи, які розкривають концепції сутності, механізму, факторів і динаміки процесу економічного зростання. Предметом дослідження теорії економічного зростання є: 1) роль окремих техніко-економічних факторів зростання, розроблення моделей взаємозв'язку між ними; 2) техніко-економічні взаємозв'язки, що визначають потенційно можливі темпи зростання; 3) кількісні пропорції, які характеризують стійкість зростання та природу механізму, що спричиняє відхилення від лінії стійкого зростання тощо. Домінуючою моделлю зростання є модель А. Сміта, який допускав наявність тенденції зростання або зниження реальної заробітної плати залежно від співвідношення темпів зростання населення і темпів технічних досягнень та інвестицій в основний капітал [1].

Економічний розвиток національної економіки як динамічної складної соціально-економічної системи, що само розвивається є незворотнім та спрямованим на якісні й кількісні зміни національної економіки. При цьому, економічний розвиток є суперечливим і нелінійним процесом, який включає періоди зростання і спаду національної економіки тощо. Сьогодні економічний розвиток досліджують як суспільне явище. А формування моделі економічного розвитку національної економіки, яка стає основою стратегії економічного розвитку держави, має спиратися на освоєнні досліджень економічних шкіл та підходів еволюцій і розробки моделей економічного розвитку[2].

Національна економічна стратегія до 2030 року є фундаментальною дорожньою картою з впровадження змін, які Україна та суспільство потребують вже давно, аби вийти на шлях економічного зростання та інституційних змін в нашій державі. Про це зазначив Прем'єр-міністр Денис Шмигаль. 22 січня під головуванням Прем'єр-міністра відбувся круглий стіл з обговорення Національної економічної стратегії-2030 на тему «Інвестиційна привабливість, ринки капіталу та макроекономічна стабільність». Участь у заході взяли представники Уряду, Офісу Президента, представники бізнесу,

економічні експерти й аналітики. Під час круглого столу було презентовано пріоритети для Плану дій Уряду на 2021-2023 роки, пріоритети НЕС-2030 за тематичним напрямком та пріоритетні законопроекти до списку топ-100 законів Верховної Ради на 2021-2023 роки. Як зазначив Денис Шмигаль, Стратегія напрацьовувалася урядовою робочою групою із залученням великої кількості провідних економістів та бізнес-середовища. За його словами, вперше в історії України робиться такий довгостроковий документ, який продемонструє суспільству, куди рухатиметься Україна в наступні 10 років. «Розроблена вже ціла низка документів, є визначені топ-30 векторів економічного розвитку. Був проведений аудит держави, результати якого були представлені в листопаді. Тоді ми побачили, що означає, коли країна не знає, куди рухатися, коли є елементи нерозуміння стратегії. Це мільярди доларів неефективного використання економічних інструментів у нашій державі», підкреслив Прем'єр-міністр [3].

Також Глава Уряду зауважив, що важливою складовою в процесі розроблення Стратегії є публічне обговорення, щоб врахувати думки експертів, громадського середовища та відшліфувати спільні напрацювання. «Важливо фіналізувати спільне бачення, інструменти, механізми, які будуть використовуватися для успішного розвитку та виконання цілей держави», зазначив Денис Шмигаль. Прем'єр-міністр відзначив, що в контексті покращення інвестиційної привабливості необхідно створювати ринок капіталу, розвивати товарні біржі та запустити накопичувальний рівень пенсійної системи.

«Всі ці речі створять сприятливі умови для інвестицій, оскільки дозволять наситити нашу економіку довгостроковим фінансовим і інвестиційним ресурсом», наголосив Денис Шмигаль. Важливим, за словами очільника Уряду, є також рух у бік Великої приватизації: «Підготовлений пакет законопроектів. Це також один з елементів залучення фінансового інвестиційного капіталу в державу». Як зазначив Прем'єр-міністр, об'єкти, які сьогодні перебувають у державній власності, через неефективне управління далеко не завжди дають очікуваний результат. «Завдяки приватизації вони потраплять у руки інвесторів і отримають ефективних управлінців, що дасть для держави податки, дивіденди, робочі місця. Це один з елементів мінімізації ролі держави в економіці, що є частиною програми Президента України та Програми діяльності Уряду», підкреслив Денис Шмигаль. Глава Уряду також наголосив, що лише у 2020 році Україна вперше почала на практиці використовувати механізми державно-приватного партнерства, концесії, і діяльність у цьому напрямку, за його словами, обов'язково продовжуватиметься. «Ми вже підготували й сподіваюся вже наступного тижня підпишемо меморандум про створення ринку капіталу. Є відповідний тайм лайн, як він буде створюватися. Цей процес треба починати. Тому для нас сьогодні важливо почути думки експертів та конструктивні поради», відзначив Прем'єр-міністр [3].

Література:

1. Шумпетер Й. Теория экономического развития. Москва: Директ медиа Паблишинг. 2015. 355 с.
2. Рудь Ю. П. Всеосяжний розвиток як нова модель економічного розвитку національної економіки. *Інституціональна економіка*. 2017. №13-1. С. 237-244.
3. Денис Шмигаль: Національна економічна стратегія-2030 URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/denis-shmigal-nacionalna-ekonomichna-strategiya-2030-ce-dorozhnya-karta-z-vprovadzhennya-zmin-yakih-suspilstvo-davno-potrebuye> (дата звернення 21.01.21)

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ АГРАРНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ

Н. В. ЧУЙКО, канд. екон. наук,
доц. кафедри менеджменту, економіки та маркетингу
В. В. МЕРЧАНСЬКИЙ, канд. екон. наук,
доц. кафедри менеджменту, економіки та маркетингу
Харківська державна зооветеринарна академія, Харків

Важливою сферою народного господарства України є його аграрний сектор. Він є стратегічною галуззю української національної економіки, яка забезпечує продовольчу безпеку нашої держави.

Аграрний сектор України має низку переваг порівняно з іншими сферами діяльності, а саме: вигідне географічне положення, сприятливі кліматичні умови, родючі землі, кваліфіковану робочу силу, досвід роботи в сфері сільськогосподарського виробництва. Поряд із позитивними моментами існують і негативні тенденції розвитку аграрного виробництва, а саме: процес виробництва відбувається на фоні зносу основних засобів виробництва, значних виробничих витрат, неефективної системи кредитного забезпечення аграрних підприємств. Сучасні тенденції розвитку аграрного сектору потребують вирішення назрілих проблем, оскільки він є не лише основою зайнятості більшості населення сільських територій України, але й є пріоритетною галуззю розвитку національної економіки.

Важливою складовою економічного зростання та розвитку аграрного сектору є інвестиції. Згідно Закону України, інвестиції – це всі види майнових й інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької діяльності, в результаті якої створюється прибуток (дохід) і/або досягається соціальний та екологічний ефект, а сам процес вкладення називається інвестуванням [1].

При аналізі статистичних даних про обсяг капітальних інвестицій в економіку України у 2010-2019 рр. видно, що спостерігалася позитивна тенденція (таблиця 1) [2].

Дослідження інвестицій у сільське, лісове та рибне господарство свідчить також про позитивну динаміку за період 2010-2018 рр. Максимального значення цей показник досяг у 2016-2017 рр. (відповідно 14,1 і 14,3 %) від загального обсягу інвестицій в основний капітал, що в 2,3 рази більше порівняно з 2010 р.